

Lliçó inaugural de l'IREL a la sala d'actes del Rectorat de la Universitat de Lleida

En l'acte, presidit per representats de diversos organismes que col·laboren amb l'IREL, Mn. Prat, el seu director, ha exposat els trets més importants d'aquest organisme diocesà.

Tot seguit, ha tingut lloc la lliçó inaugural «El compromís amb els pobres, entranya de saviesa», a càrrec del Sr. Rafael del Río, president de Càritas Española, el qual ha presentat la caritat amb els pobres com una manera d'evangelitzar, atès que la caritat pertany a la mateixa naturalesa de l'Església. És la pròpia Església qui atén els pobres a través de Càritas, qui els ajuda en el seu desenvolupament integral, qui denuncia la injustícia, etc. El ponent ens ha animat a no negar la realitat per crua que sigui, sinó a afrontar-la amb esperança.

Moment destacat ha estat l'entrega de diplomes als alumnes que han acabat la llicenciatura, la diplomatura i el curs d'agents de pastoral.

Ha tancat l'acte el Sr. Bisbe, qui ha dit que l'IREL fa una tasca que agraïrem en la posteritat.

El Sr. Bisbe ha fet una invitació al laïcat, cridat a ocupar el seu lloc en l'Església, tot indicant la necessitat de la seva preparació.

Mons. Joan Piris ha afegit: «Entre els batejats no hi ha atur, amb el baptisme ens han llogat de per vida i per l'eternitat».

En referència a una de les seves cartes pastorals, ha recordat que els 23 anys de l'IREL han estat possibles per la gratuïtat, la participació i la col·laboració de moltes persones i institucions: «Entre tots i per al bé de tothom». Donant per inaugurat el curs acadèmic 2013-2014.

Eucaristia d'acció de gràcies pels nous beats

Amb un bàcul que va pertànyer al beat-màrtir bisbe de Lleida Salvi Huix, el bisbe Joan, acompanyat per nombrosos preveres, ha presidit la celebració d'acció de gràcies pel gran do que significa la beatificació dels màrtirs que van donar la vida per causa de la fe. Han participat en la celebració autoritats locals, familiars directes dels màrtirs i feligresos de la diòcesi. Una Eucaristia ha unit tres celebracions: donar gràcies a Déu per la beatificació de 95 màrtirs de la Diòcesi de Lleida o vinculats a ella, la cloenda de l'Any de la Fe i la Jornada del Domund. La fe —ha destacat el Sr. Bisbe— és l'element comú de totes elles, el més important.

Per als màrtirs la fe va ser decisiva, els va donar la força per a no dei-

xar-se intimidar ni renunciar al seguiment del Crist, encara que els costés donar la seva vida. I, enllaçant amb la Jornada del Domund, ha senyalat que els missioners, moguts per la fe, ho deixen tot per anar a altres terres a anunciar amb entusiasme la bona nova de l'Evangelí.

AJUDANT A VIURE

L'Església amb tothom, al servei de tothom

EL DIA DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA («Jornada de GERMANOR», a Catalunya) que celebrem el proper diumenge, 17 de novembre, ens fa reviure a tots els batejats una realitat ben concreta: que som membres d'una Església Particular o Diòcesi. Com us recordaran els vostres mossens, és una crida a posar en comú els nostres béns de manera significativa per tal d'assegurar el sosteniment de l'Església de la qual som membres vius. Malgrat les dificultats actuals que tots patim, cal posar en comú les nostres pobreses per poder també assegurar millor els nostres serveis. Tots sabem que, des del desembre de 2006, el finançament de l'Església catòlica a Espanya depèn únicament de les assignacions directes que fem a través de l'IRPF i, sobretot, dels donatius, col·lectes i almoines voluntàries. Opcions fetes sempre amb total llibertat i que vull agrair de tot cor.

Som membres de l'Església per un do gratuït de Déu, i volem respondre generosament amb paraules i obres, fent veure que la fe en el Déu de Jesús és font i garantia de realització personal, d'humanització per a la societat i de solidaritat efectiva amb els més fràgils.

A casa nostra tenim un exemple ben concret (entre molts d'altres): el Projecte Habitatges Socials de l'Antic Seminari de Lleida, que estan fent possible els més de quaranta voluntaris que hi treballen. (La majoria d'accions pastorals de la nostra Església funcionen gràcies al voluntariat). Des dels inicis, comptem també amb la col·laboració de membres de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca de Lleida. Intentem ajudar a un col·lectiu especialment vulnerable, oferint un sostre on viure mentre van trobant solució a la seva difícil situació, però, sobretot, oferint un acompanyament i una ajuda en aquests moments tan dolorosos. No estem solament davant un projecte de reconversió d'un edifici en desús, sinó que volem posar al centre la persona mostrant que «entre tots i per al bé de tothom», i amb gratuïtat, es pot viure d'una altra manera. Estem parlant de participació, de complementarietat, de posada en comú per al bé de tothom, sense excloure'n ningú.

AJUDA A L'ESGLÉSIA!, HI GUANYEM TOTS: per a mantenir i assegurar les diferents activitats de servei i sostenir les responsabilitats pastorals i el culte ens caldria una aportació suficient i continuada. Siguem generosos en la nostra aportació al Fons Comú de la nostra Església Diocesana en aquesta Diada de Germanor i, també, preguem intensament els uns pels altres.

Rebeu la salutació i l'agraïment del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

XAVI CORAL

Mitjans positius

El periodista Xavi Coral, presentador del programa de TV3 *Divendres*, i la Sara Cruz seran els encarregats de conduir «La Nit de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana», que se celebra divendres 15 de novembre al Centre de Convencions Internacional de Barcelona. L'acte començarà amb una actuació de l'Escolania de Montserrat, que donarà pas al sopar. En Xavi coneix Ràdio Estel des de l'inici i considera *bo* que l'Església disposi de «mitjans amb continguts positius».

Com vas entrar en contacte amb l'Església?

Durant molts anys vaig col·laborar intensament amb la parròquia del Carme de Terrassa: a l'esplai, als grups de joves, fent el full informatiu de la parròquia, a la JOBAC... En tinc molt bon record i crec que vaig interioritzar un estil de vida i uns valors que m'han anat molt bé.

Els cristians estem ben vistos als mitjans?

Estan més ben vistos els cristians que l'Església com a institució, però sovint són dos conceptes que es barregen. La cúpula de l'Església es veu distant del carrer i allunyada de la realitat, una percepció que potser canviarà si el papa Francesc continua fent reformes. A mi m'interessa l'Església de barri, la propera, la de Càritas, que es preocupa més de treballar que d'explicar-se.

El nostre missatge als mitjans hauria de canviar?

El missatge de fons està clar i això no hauria de canviar. Però sí la forma: utilitzar un llenguatge més directe, més actual, que atregui l'atenció i que no soni a antic. L'Església fa moltes coses positives que es poden explicar i no hauria de passar que, per la forma, es perdi el fons. Cal donar visibilitat a les persones que treballen en positiu. Moltes d'elles seran al sopar del dia 15.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Joia i gràcia van juntes

En la salutació de l'àngel a Maria, en l'Anunciació, impressiona el fet que ell no adreça a Maria la usual salutació hebrea *xalom* —la pau sigui amb tu—, sinó la fórmula grega *khairè*, que es pot tranquil·lament traduir per *ave* o «Déu te salve» (o «Déu vos salve», amb el tractament de vós), com es fa en la pregària mariana de l'Església, composta amb paraules tretes de la narració de l'Anunciació (cf. *Lc 1,28.42*). Tanmateix, és just copsar, en aquest punt, el veritable significat de la paraula *khairè*: *alegra't*. Amb aquest auguri de l'àngel —podem dir— comença, en sentit propi, el Nou Testament.

La paraula reapareix durant la Nit Santa als llavis de l'àngel, que diu als pastors: «Us anuncio una gran joia» (*Lc 2,10*). Reapareix en Joan, en ocasió del trobament amb el Ressuscitat: «Els deixebles s'alegraren en veure el Senyor» (20,20). En els discursos de comiat, en Joan apareix una teologia de la joia que il·lumina, per dir-ho així, les profunditats d'aquesta paraula: «Us veuré de nou i el vostre cor s'alegrarà i ningú no podrà prendre-us la vostra joia» (16,22).

Maria, tornant a l'Anunciació, és saludada com la filla de Sió en persona. Les promeses referents a Sió s'acompleixen en ella de manera inesperada. Maria esdevé l'arca de l'aliança, el lloc d'una veritable inhabitació del Senyor.

L'anunci cristià, a través dels segles, serà qualificat com *Evangelium* —la *Bona Notícia*, en la qual joia i gràcia van juntes.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

SER PADRES

El dibujo infantil

Cuando a un niño le damos una hoja en blanco y un estuche de colores es como si descolgáramos el teléfono para establecer comunicación con lo más íntimo de su mundo interior. El dibujo, al igual que el juego, expresa la vida consciente e inconsciente del niño.

Pero así como la actividad de juego es algo pasajero, el dibujo es un documento permanente en la historia del niño que podrá revisarse las veces que se quiera. Animo, pues, a los padres a que, al igual que tenemos álbumes de fotografías de nuestros retoños, tengamos también álbumes con sus dibujos. ¡Empiecen a coleccionarlos ya!

El dibujo infantil es el mejor test psicológico de que disponen los padres para conocer un poco por dentro cómo son *en realidad* sus hijos y cómo marcha su maduración neuropsicológica.

Los primeros garabatos que realice, sobre los 15 meses, serán *puros* (también se denominan, por su similitud, *arabescos*) y son trazos sin ningún sentido; para luego, progresivamente, pasar a realizar garabatos *interpretados*, es decir, que cuando repreguntemos qué son las desordenadas líneas en el papel nos responda con toda seriedad que se trata de una casa, de un tren o de un barco... A los dieciocho meses ya le saldrá una línea vertical y a los tres años será capaz de realizar un círculo y dibujarnos un *renacuajo*, el primer monigote representante del cuerpo humano. ¡Gran progreso!

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Gaudí, arquitecte de la llum

Gaudí volia que els qui entren a la Sagrada Família es converteixin en ciutadans de la Jerusalem terrenal i pelegrins de la Jerusalem celestial, en la qual els salvats veuran Déu «cara a cara» (*Ap 22,4*). Gaudí afirma que «la glòria és la visió de Déu» (Puig Boada, *El pensament de Gaudí*, n. 41).

Tanmateix, no hi ha visió sense llum. Gaudí ho sap i per això ell és l'arquitecte de la llum, del clarobscur, dels contrastos entre les formes que desbordeu llum i les que semblen amagar-se darrere de les ombres. La llum, a la Sagrada Família, crea ornamentació. No calen motlures ni aplics ni afegitons. La llum és dins la mateixa construcció, als vitralls, a les llanternes de les voltes. Gaudí ha volgut recrear una frase del llibre de l'Apocalipsi, referida a la nova Jerusalem: «La ciutat no necessita que la il·lumini el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror, i l'Anyell (Jesucrist) és el gresol que la il·lumina» (21.23).

La Sagrada Família, tant de dia, amb les obertures zenitals (a les voltes de la nau) i laterals (els finestrals dels murs), com de nit, amb els focus que aniran de les torres a les altres torres i cap a terra, serà un espai ple de la glòria de Déu. Serà un anunci de la nova Jerusalem.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 11. □ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Sv 1,1-7 / SI 138 / Lc 17,1-6]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).
- 12. ■ Dimarts** [Sv 2,23-3,9 / SI 33 / Lc 17,7-10]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.
- 13. ■ Dimecres** [Sv 6,2-12 / SI 81 / Lc 17,11-19]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta.
- 14. ■ Dijous** [Sv 7,22-8,1 / SI 118 / Lc 17,20-25]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.
- 15. ■ Divendres** [Sv 13,1-9 / SI 18 / Lc 17,26-37]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo.
- 16. ■ Dissabte** [Sv 18,14-16;19,6-9 / SI 104 / Lc 18,1-8]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta.
- 17. ■ † Diumenge vinent**, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [MI 4,1-2a / SI 97 / 2Te 3,7-12 / Lc 21,5-19]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III).

DIUMENGE XXXII DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre dels Macabeus (2Ma 7,1-2.9-14)

En aquells dies, set germans, que havien estat detinguts amb la seva mare, eren forçats pel rei, sota la tortura d'assots i de fuets, a menjar carn de porc, que la Llei prohibia.

Un d'ells, parlant per tots digué: «Què vols saber de nosaltres amb aquest interrogatori? Estem disposats a morir abans que violar les lleis rebudes dels nostres pares». El segon, a punt d'expirar digué: «Tu ens pots privar d'aquesta vida, botxí, però el Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna». Després d'aquests va ser torturat el tercer. Tragué la llengua de seguida, tan bon punt li ho demanaren, estengué les mans sense por i digué amb una noble generositat: «Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt». El rei mateix i els de la seva comitiva quedaren presesos de la valentia d'aquell noi, que tenia per no res el dolor de les tortures. Mort aquest, turmentaren el quart amb la mateixa crueltat. A punt d'expirar deia: «Ara que morim a mans dels homes, és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dona de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida.»

▶ Salm responsorial (16)

R. *Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n, Senyor.*
Escolteu-me, Senyor, demano justícia, / escolteu el meu clam; / oïu atentament la meua defensa, / surt de llavis que no enganyen. R.

Els meus passos no abandonen els camins prescrits, / avancen segurs per les vostres rutes. / Us invoco, Déu meu, i sé que em respondreu; / us invoco, Senyor, escolteu el que us demano. R.

Protegiu-me a l'ombra de les vostres ales. / Jo vinc a veure-us demanant justícia. / Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n. R.

Les paraules de Jesús són signe de contradicció. Il·lustració d'un Evangeliari de la Biblioteca Nacional, Madrid

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura del segundo libro de los Macabeos (2Ma 7,1-2.9-14)

En aquellos días, arrestaron a siete hermanos con su madre. El rey los hizo azotar con látigos y nervios para forzarlos a comer carne de cerdo, prohibida por la Ley.

Uno de ellos habló en nombre de los demás:

«¿Qué pretendes sacar de nosotros? Estamos dispuestos a morir antes que quebrantar la ley de nuestros padres.» El segundo, estando para morir, dijo: «Tú, malvado, nos arrancas la vida presente; pero, cuando hayamos muerto por su ley, el rey del universo nos resucitará para una vida eterna.» Después se divertían con el tercero. Invitado a sacar la lengua, lo hizo en seguida, y alargó las manos con gran valor. Y habló dignamente: «De Dios las recibí, y por sus leyes las desprecio; espero recobrarlas del mismo Dios.»

El rey y su corte se asombraron del valor con que el joven despreciaba los tormentos. Cuando murió este, torturaron de modo semejante al cuarto. Y, cuando estaba para morir, dijo: «Vale la pena morir a manos de los hombres, cuando se espera que Dios mismo nos resucitará. Tú, en cambio, no resucitarás para la vida.»

▶ Salmo responsorial (16)

R. *Al despertar me saciaré de tu semblante, Señor.*

Señor, escucha mi apelación, / atiende a mis clamores, / presta oído a mi súplica, / que en mis labios no hay engaño. R.

Mis pies estuvieron firmes en tus caminos, / y no vacilaron mis pasos. / Yo te invoco porque tú me respondes, Dios mío; / inclina el oído y escucha mis palabras. R.

Guárdame como a las niñas de tus ojos, / a la sombra de tus alas escóndeme. / Yo con mi apelación vengo a tu presencia, / y al despertar me saciaré de tu semblante. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Te 2,16-3,5)

Hermanos: Que Jesucristo, nuestro Señor, y Dios, nuestro Padre, que nos ha amado tanto y nos ha regalado un consuelo permanente y una gran esperanza, os consuele internamente y os dé fuerza para toda clase de palabras y de obras buenas.

Por lo demás, hermanos, rezad por nosotros, para que la palabra de Dios siga el avance glorioso que comenzó entre vosotros, y para que nos libre de los hombres perversos y malvados, porque la fe no es de todos. El Señor, que es fiel, os dará fuerzas y os librá de lo Maligno. Por el Señor, estamos seguros de que ya cumplís y seguiréis cumpliendo todo lo que os hemos enseñado. Que el Señor dirija vuestro corazón, para que améis a Dios y tengáis la constancia de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 20,27-38)

(versión abreviada)

En aquel tiempo, dijo Jesús a unos saduceos, que niegan la resurrección.

«En esta vida, hombres y mujeres se casan; pero los que sean juzgados dignos de la vida futura y de la resurrección de entre los muertos no se casarán. Pues ya no pueden morir, son como ángeles; son hijos de Dios, porque participan en la resurrección.

Y que resucitan los muertos, el mismo Moisés lo indica en el episodio de la zarza, cuando llama al Señor «Dios de Abrahán, Dios de Isaac, Dios de Jacob». No es Dios de muertos, sino de vivos; porque para él todos están vivos.»

COMENTARI

Déu de vius i no de morts

Quan Jesús arriba a Jerusalem, després del seu llarg viatge des de Galilea (Lc 9-19), té un seguit de topades amb diversos grups religiosos de la ciutat. Amb els saduceus en té dues. Amb la seva intenció de purificar el temple, buidant-lo de mercaders, Jesús topa amb les autoritats del recinte que permetien el negoci i en treien profit; aquestes autoritats eren, majoritàriament, del partit saduceu. A més manté una disputa amb ells, que llegim en l'evangeli d'avui.

Són ells qui volen posar a prova Jesús per mitjà de la qüestió capciosa que li proposen. Presenten una situació exagerada sobre la idea que la vida

ressuscitada no és sinó continuació de la vida d'aquí. La situació porta a la ridiculització de la resurrecció.

Jesús parteix d'un llibre del Pentateuc, l'Èxode, per mostrar-los com Déu parla dels antics patriarques no en passat sinó en present... «perquè per a ell tots viuen». La resurrecció és la vida en Déu i per a Déu, depèn d'ell, i no és la simple continuació de la vida d'aquest món; conté una novetat fonamental: «Els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en la resurrecció... són iguals que els àngels i són fills de Déu.»

Hi ha un salt qualitatiu en l'existència ressuscitada, passem de la vida efímera d'aquest món a la vida nova i eterna de Déu. Els apòstols ho van

experimentar quan Crist ressuscitat se'ls va mostrar.

Creure en la resurrecció és diferent de creure en la reencarnació; creure en la resurrecció és creure en la nova creació que Déu vol fer d'aquells que considera dignes de la seva pròpia vida, perquè han cregut en Jesucrist com a Fill seu i han viscut en coherència amb la seva fe, tal com el mateix Jesús va viure i va morir. Creure en la resurrecció neix de l'esperança que Déu ens té preparat un futur que passa les expectatives humanes de bondat i de felicitat, on ens estimarem els uns als altres tal com som estimats per Déu, i tal com Crist mateix ens va estimar.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

TESTIMONIS DE L'ANY DE LA FE

La fe es un don que he recibido de pequeña en la familia y que a lo largo de mi vida he hecho crecer y he cuidado. Por la fe aprendí a amar a Jesús y a los demás, en un momento determinado, sentí que Jesús me llamaba a seguirle en la vida religiosa, y lo hice. Yo diría que la fe es estar en la realidad y en la vida de una determinada manera, comprometiéndome con esta realidad. Y lo hago desde el carisma ignaciano, desde mi condición de religiosa. Decía Ignacio que hemos de ser contemplativos en la acción, y es lo que cada día pretendo hacer: conjugar mi vida de oración y mi vida de acción en una misma cosa. El Jesús con el que me encuentro cuando oro y contemplo es el mismo que me encuentro luego en la realidad. Un Jesús que se encarna, que se compromete, que da la vida. Lo veo en la acción, cuando llega alguien con su sufrimiento. Y también lo encuentro en mi comunidad, donde comparto la fe. La fe para mí lo es todo. Es lo que da sentido a mi vida, lo que soy y hago.

Hna. M.ª Dolores Cabello

ristia, visita del museu del beat, tomb per Lleida i, l'endemà, participació en l'Eucaristia de la beatificació dels 522 màrtirs del s. XX, a Tarragona. En resum, unes experiències molt significatives per a aquest grup de creients, donant, a la vegada, un alegre testimoni com a joves cristians.

Xerrada a Bell-lloc d'Urgell

Bell-lloc d'Urgell, poble natal de Mn. Josep Nadal Guiu, un dels 522 màrtirs beatificats a Tarragona el passat 13 d'octubre, va acollir una xerrada dedicada als màrtirs del s. XX. L'acte se celebrà en el marc de les activitats organitzades per la parròquia com a preparació a la beatificació del seu fill i ja beat.

Davant una nodrida concurrència —entre els assistents hi havia el germà, els nebots i altres familiars de Mn. Nadal—, el periodista i historiador Jordi Curcó digué que l'Església té el dret i el deure d'honorar els seus màrtirs, i Bell-lloc, afegí, també té el dret i el deure d'honorar el seu fill, Mn. Josep Nadal Guiu. En la xerrada hi van participar, també, Mn. Gerard Soler i Mn. J. R. Ezquerria.

Pregària interreligiosa per la Pau

«Units tots en harmonia per la pau» ha estat el lema que va servir per donar títol a la Pregària interreligiosa per la Pau 2013 que, organitzada per la Delegació d'Ecumenisme del Bisbat de Lleida, es va celebrar com cada any el 4 d'octubre, festivitat de Sant Francesc d'Assís. Hi van participar dotze tradicions religioses.

El propòsit d'aquestes trobades «és compartir, ajudar-nos i intentar viure el que l'altre viu dins de la seva creença; és, en definitiva, una experiència d'amor», en paraules de la delegada d'Ecumenisme, Sra. Francesca Agustí. L'acte va comptar amb la participació de la Coral Estel, del Cercle de Belles Arts, la directora de la qual és la Sra. Gemma Naranjo.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 14 h

- **Dilluns, 11 de novembre:** —Visita pastoral a la parròquia de Sant Antoni M. Claret (dies 12, 14, 16 i 17).
- **Dimecres, 13 de novembre:** —Cadena de Pregària per les Vocacions.
- **Divendres, 15 de novembre:** —Jornada al Col·legi Episcopal. —A les 20.30 h, els confirmands de la parròquia de Sant Ignasi visiten al Sr. Bisbe.
- **Diumenge, 17 de novembre:** —Jornada de GERMANOR. —A les 18 h, «Diumenges de pel·lícula a la Casa de l'Església» (Acadèmia Mariana).

Cicle de conferències: «La Saviesa»

«La Saviesa com a realització personal», a càrrec de la Sra. Marta Trepal, psicòloga 14 de novembre, a les 19.30 h, a l'IREL

Diumenges de pel·lícula

El curs passat, la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana) amb les delegacions diocesanes de Missions i de Comunicació varen iniciar un cicle de cinema familiar. Un diumenge al mes, unes 80 persones es van reunir al teatre de l'Acadèmia Mariana per gaudir de bones pel·lícules, amb valors.

Aquest curs ja hem començat una 2a edició. La propera pel·lícula serà diumenge, 17 de novembre, a les 18 h, i podrem veure «Diamante de sangre». Ja ho sabeu! És per a tothom, veniu amb qui vulgueu!

Joves de l'Acció Catòlica de Madrid de pas per Lleida

Quaranta cinc joves de l'Acció Catòlica, acompanyats de set adults i dos mossens, han estat a la nostra ciutat per viure tot un dia seguint les passes del beat Francesc Castelló. Per a ells ha estat un fet molt important donat que el beat és el seu patró. La diada ha estat molt plena, amb moments de pregària, anada al cementiri, celebració de l'Euca-

AYUDANDO A VIVIR

La Iglesia con todos, al servicio de todos

EL DÍA DE LA IGLESIA DIOCESANA (en Catalunya «Jornada de GERMANOR») que celebrarem el pròxim diumenge, 17 de novembre, nos hace revivir a todos los bautizados una realidad bien concreta: que somos miembros de una Iglesia Particular o Diócesis. Como os recordarán vuestros sacerdotes, es una llamada a poner en común nuestros bienes de manera significativa para intentar asegurar el sostenimiento de la Iglesia de la que somos miembros vivos. A pesar de las dificultades actuales que todos padecemos, necesitamos poner en común nuestras pobreza para poder asegurar también mejor nuestros servicios. Desde diciembre de 2006, la financiación de la Iglesia católica en España depende únicamente de las asignaciones directas que hacemos a través del IRPF y, sobre todo, de los donativos, colectas y limosnas voluntarias. Todo ello son opciones hechas siempre con total libertad y que quiero agradecer de todo corazón.

Somos miembros de la Iglesia por un don gratuito de Dios, y queremos responder generosamente con palabras y obras, haciendo ver que la fe en el Dios de Jesús es fuente y garantía de realización personal, de humanización para la sociedad y de solidaridad efectiva con los más frágiles.

Entre nosotros tenemos un ejemplo bien concreto (junto a otros muchos): el Proyecto de Viviendas Sociales en el Antiguo Seminario de Lleida, que están haciendo posible los más de cuarenta voluntarios que están trabajando en él. (La mayoría de acciones pastorales de nuestra Iglesia funciona gracias al voluntariado). Desde el principio, contamos también con la colaboración de miembros de la Plataforma de Afectados por la Hipoteca. Intentamos ayudar a un colectivo especialmente vulnerable, ofreciendo un techo donde vivir mientras van encontrando solución a su difícil situación, pero, sobre todo, ofreciendo un acompañamiento y una ayuda en estos momentos tan dolorosos. No esta-

mos solamente ante un proyecto de reconversión de un edificio en desuso, sino que también queremos poner en el centro a la persona mostrando que «entre todos y para el bien de todos», y con gratuidad, se puede vivir de otra manera. Estamos hablando de participación, de complementariedad, de puesta en común para el bien de todos, sin excluir a nadie.

¡AYUDA A LA IGLESIA!, GANAMOS TODOS: para mantener y asegurar sus diferentes actividades de servicio y para sostener las responsabilidades pastorales y el culto necesitamos una aportación suficiente y continuada. Seamos generosos en nuestra aportación al Fondo Común de nuestra Iglesia Diocesana en este Día de Fraternidad y oremos intensamente, también, los unos por los otros.

Recibid el saludo y el agradecimiento de vuestro hermano obispo,

† Joan Piris
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737